

сведоха уморено глави. Дръпнаха се задъхани и полегнаха. Бѣла пара се дигаше отъ хълбуцитѣ имъ. Други пъкъ хукнаха къмъ близката локва, тръшнаха се въ зеленясалата тиня, като че бѣха подпалени. Бойното поле утихна. Само изровенитѣ ямички напомняхъ за страшната борба. Слънцето се вглеждаше учудено въ тия ямички. Орлякъ птички, натежали като плодове по крушата, пѣеха сякашъ победна пѣсенъ и люлѣеха приведенитѣ клони. Още повече каточе усилиха тая пѣсенъ, когато Ружко, грѣйналъ отъ доволство, се огледа наоколо, па отиде при ранения си противникъ, дожалѣ му сякашъ, като видѣ кървавата рана и взе да я ближе съ широкия си езикъ.

— Виждате ли? — спогледаха се учудени пастирчетата. — Досега се биха, та щѣха очитѣ да си извадятъ, а сега се жалятъ.

— Ами какъ мислите вие? — обади се сепнато дѣдо Велко. — Животнитѣ не сж злопапетни като хората. Срещнатъ се, поборятъ се

и после пакъ ... А хората, доде сж живи, ще помнятъ. И рано или късно ще си отмъстятъ ...

Дѣдо Велко нарами овчарската си тояга и отиде при стадото си. А биволитѣ, като се отмориха, дигнаха се и лакомо запасоха. Като бухлати храсти изглеждаха тѣ отдалече, както бѣха прѣснати. А като се напасоха, тръгнаха единъ до другъ къмъ село, каточе нищо не е било. Отвреме навреме допираха главитѣ си и прѣхтѣха, сякашъ си шепнѣха нѣщо приятелски. А като приближиха рѣката, Владо прѣвъ се метна на своя Ружко. После нарипахъ и другитѣ. По прашния пѣтъ къмъ село затропа тежко една конница. Напредъ окиченъ съ зеленина и цвѣтя, като носителъ на лавровъ вѣнецъ, гордо крачеше Ружко и на гърба му Владо, развѣлялъ шумнато джбово клонче вмѣсто байракъ.

Отъ победоносенъ походъ се връщаше сякашъ тая конница — така весело пѣеха яздачитѣ.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

